

A Prelátus 2014. augusztusi levele

E havi levelében Msgr. Javier Echevarría arra buzdít, hogy mindennap küzdjünk a lelki életünk terén, hogy amikor eljön a pillanat, a "végső harcból" is győztesen kerüljünk ki Szent Josemariához és don Álvaróhoz hasonlóan.

2014.09.18.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Közép-Amerikából írok nektek, ahol lelkipásztori utamon hat olyan országba látogatok el, ahol az Opus Dei munkája már szilárd alapokon áll. Érthető számomra, amit az Atyánk mondott: ***A Műre gondolok és nem jutok szóhoz.***

Éppen ezért az első, ami eszembe jut, az, hogy szívből hálát adjak Istennek az apostoli gyümölcsökért ezekben a szeretett országokban. Guatemalától Panamáig szemlélem mindannyiótokkal együtt a lelki élet csodálatos virágzását mindenféle nép és sok különböző nyelvű ember között. Ugyanis a spanyolon kívül még más nyelveket is beszélnek itt. Ezt a panorámát látva Szent Josemaría gyakran ismételt szavai idéződtek fel az emlékezetemben: ***Csak egy nép van a Földön, Isten gyermekeinek a népe.*** ***Mindannyiunknak ugyanazon a nyelven kell beszélnünk, (...) Jézus és a mennyei Atya párbeszédének***

***a nyelvén, amelyet szívvel és
értelemmel kell beszélni, azon a
nyelven, amelyet az imádságban
használtok. A szemlélődő lelkek
nyelvén[1]. Mert Jézus – magyarázta
egy másik szentbeszédben az Atyánk
- eljött, hogy elhozza minden
embernek a békét, az örömhírt és
az életet. Nemcsak a gazdagoknak
és nemcsak a szegényeknek.
Nemcsak a tudósoknak és nemcsak
az egyszerűeknek, nem,
mindenkinek. Minden testvérnek,
hiszen testvérek vagyunk,
ugyanannak az Atyának
gyermekai, Isten gyermekai[2].***

Még egy hétig leszek a föld ezen
gyönyörű részén. Továbbra is
kísérjetelek el imádságaitokkal és
áldozataitokkal, munkátok és
pihenések följánlásával, hiszen
sokak számára most érkezett el a
pihenés ideje. Így bőséges lesz a lelki
gyümölcs. Imádkozzatok mindig a
Szentatyáért! Ebben a hónapban

legyetek vele lélekben különösen a Koreába tett látogatása során, ahol olyan sok katolikus és sok más jó akaratú ember várja.

Már sokszor emlékeztettelek benneteket, hogy augusztusban sok Mária-ünnep van. 2-án az Angyalok királynőjének ünnepe és 22-én Szűz Mária megkoronázásának ünnepe, a kettő között pedig Havasboldogasszony, a Santa Maria Maggiore Bazilika felszentelésének ünnepe augusztus 5-én és Nagyboldogasszony ünnepe, Szűz Mária mennybevétele. Ezen a napon Szent Josemariával, don Alvaróval és a Mű minden hívével együtt, akik már Isten jelenlétét élvezik, megújítjuk az Opus Dei felajánlását Mária legszentebb és legtisztább szívének, amelyet először az Atyánk végzett 1951. augusztus 15-én Loretóban.

Az aznapi liturgia olvasmánya a Jelenések könyvéből a napba öltözött asszonyt mutatja, akinek lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona és a pokol sárkánya ellen küzd, aki a szülő asszony gyermekét akarja elnyelni [3]. **Az asszony alakja, amely az Egyházat jelképezi, egyrészt dicsőséges, győzedelmes, másrészt még vajúdik** – mondta Ferenc pápa egy szentbeszédben. **Ilyen valójában az Egyház: az Égben már Ura dicsőségével egyesül, azonban a történelemben szüntelenül megpróbáltatásokat és kihívásokat él meg, amely az Isten és az örökös ellenség, a gonosz közötti konfliktussal jár** [4]. Vonjuk le ebből a jelenetből azt a világos tanulságot, hogy szüntelenül harcolni kell azért, hogy hűségesek legyünk Istenhez a mindennapi életünkben, amely számunkra az életszentség útja. Földi útja vége felé, mint az Istennek adott válaszának összefoglalásaképpen, Szent

Josemaría így írt: ***ez a mi sorsunk itt a földön, küzdeni szeretetből az utolsó pillanatig. Deo gratias!***[5]

Enélkül a mindennapi harc nélkül – amelyben vannak győzelmek és kudarcok, amelyekből a gyónás szentségének segítségével állunk fel – gőgös emberek lennénk. Ahhoz, hogy győzzünk ebben a harcban vagy azonnal felálljunk, ha valamikor veszítettünk, számíthatunk Isten kegyelmére és számos közbenjáró segítségére, elsősorban a Szűzanyaéra.

„Auxilium christianorum!” – Keresztények segítése, így imádkozunk bizalommal telve a Loretói litániában. – Kipróbáltad már ezt a röpipát nehéz helyzetekben? Ha ezt egy leány vagy egy fiú hitével és gyengédségével anyja iránt imádkozod, meg fogod tapasztalni, milyen hatalmas van Anyád, a Szent Szűz

közbenjárásának. Győzelemmel ajándékoz meg téged.[6]

Szűz Mária is megtapasztalt nehézségeket és kemény próbákat földi élete során, de szívében mindig élt az a *fiat!*, amelyet Názáretben kimondott, és hűséges volt Istenhez minden pillanatban. „Egyik fénytől a másikig” – írta Don Alvaro –, „egyik kegyelemtől egy másik nagyobb kegyelemig, tétovázás nélkül, Mária folytonosan haladt előre az Istennel való egyesülésben addig az egyedülálló és csodálatos eseményig, amelyet az Egyház e hó 15-én ünnepel.” [7]

A Jelenések könyvének asszonya Szűzanyánk képe is. Mint az Egyház, **Mária is bizonyos értelemben osztozik ebben a kettős állapotban. Ő természetesen egyszer és mindenkorra belépett az Ég dicsőségébe. De ez nem jelenti azt, hogy távol van, hogy elszakadt**

tőlünk. Éppen ellenkezőleg: Mária elkísér bennünket, velünk együtt küzd, támogatja a keresztényeket a gonosz erői ellen folytatott harcban. A Máriával való imádkozás, különösen a rózsafüzér, rendelkezik ezzel az „agonisztikus”, vagyis küzdő, harcoló dimenzióval is. Olyan ima, amely támogat a gonosz és bűntársai elleni harcban.[8]

Hallgassuk meg Don Álvaro további javaslatait, amelyek Mária iránti nagy szeretetéből születtek, követve az Atyánk példáját. „Küzdenünk kell, gyermekeim, ha nem akarjuk, hogy Isten és a lelkünk ellensége legyőzzön minket. Számíthatunk a kegyelem minden segítségére és Isten anyjának erőteljes közbenjárására. Nem szabad félnünk. Az Úrhoz kell mennünk és használnunk kell az Egyház adta eszközöket: az imádságot, az önmegtagadást, a gyakori gyónást és szentáldozást.

Mondjuk Jézusnak, hogy szeretnénk hűségesek lenni! És mondjuk a Szűzanyának: Anyám, szeretnék hűséges lenni a Fiadhoz és ezért számítok a közbenjárásodra. Isten nem tagadhatja meg a kérésedet.” [9]

A Mennybevétel ünnepe lehetőséget nyújt számunkra, hogy csodálatos ajándékot adjunk Szűz Máriának: a kapott keresztény hivatásunkhoz való megújított hűség elhatározását, amelyet egy még határozottabb és igényesebb megtérésben konkretizálunk, egy küzdelemben mindaz ellen, ami elválaszt vagy eltávolíthat Istentől. Éppen ezért végezzük gondosan a lelkiismeret-vizsgálatot, különösen a gyónás előtt. Kérünk kell a Szűzanyát, segítsen nekünk, „hogy az életünk Istenért legyen és az Övé legyünk, hogy *fiattal* válaszoljunk Neki és ez legyen a megkülönböztető jellemzőnk.”[10]

Tanúja voltam annak, ahogy Don Álvaro kisebb-nagyobb csoportokkal folytatott beszélgetéseiben buzdította az embereket, hogy küzdjenek a győzelemért Isten segítségével a mindennapi kis csatákban. Bár ez az erőfeszítés általában apróságokban történik (a felebarátainkkal gyakorolt szeretet apró részletei, az idő jó kihasználása, minden feladat jó befejezése...), nagyobb erőfeszítéssel kell küzdenünk ezekben a dolgokban, amelyek a *végső küzdelemre* edzenek minket, amely az örök boldogság kapuit nyitja meg számunkra.

Don Álvaro számára nagyon jelenvaló volt Szent Josemaría azon tanítása, amelyet mindig, de utolsó éveiben különösen hangsúlyozott. ***Háborúban*** – mondta az Alapítónk – ***el lehet veszíteni egy-két csatát... Ez alapvetően nem számít, ha megnyerjük a végső csatát, ami a döntő ütközet. A belső életben, ami***

szintén háború és csata, amint már mondtuk, jobb, ha nem veszítünk el egyet sem, mert nem tudjuk, hogy mikor kell meghalnunk. Kisgyermek, kamaszok, erős emberek mind eltávoznak ebből a világból. És sokszor az idősek tartanak ki évekig... De senki sem tudhatja, mikor kell számot adnia Istennek az életéről.

Ezért, mivel aki az utolsó csatát elveszti, elveszti a háborút, amikor olyan harcokban küzdünk, amelyeket csak Isten és mi magunk ismerünk (...), amikor éppen a harcban vagyunk, jusson eszünkbe, lehet, hogy ez a végső, és nem akarok olyan buta lenni, hogy egy csata elvesztése miatt az egész életem haszontalan legyen.

*Harcolni, gyermekeim, harcolni!
És másoknak is tanítsátok meg ezt,*

mert így lesznek boldogok: ez az út! [11]

Don Álvaro soha nem fáradt bele annak ismételésébe, hogy Isten mindent megtehet, és azt kéri tőlünk, hogy a kudarctól való félelem nélkül dolgozzunk. *Si Deus pro nobis, quis contra nos?* [12] Ha Isten velünk, ki ellenünk – kérdezte gyakran Szent Pál szavait idézve. És gyakran utalt a Szentírásból Dávid Góliát elleni küzdelmére. [13] A két fél harci felszereltsége közötti aránytalanságra, hiszen Góliát lándzsát, pajzsot és páncélt viselt, míg Dávidnak csak parittyája és néhány patakból szedett köve volt. Teljes bizalommal Isten hatalmában és nem a saját erejében, Dávid győztesen került ki a küzdelemből.

Mária mennybevételének ünnepén az evangéliumban olvassuk a *Magnificat* énekét, amely a reményről beszél nekünk. A

reménység annak az erénye, aki
miután megtapasztalta a
konfliktust, az élet és a halál, a jó
és a rossz közötti mindennapi
küzdelmet, hisz Krisztus
feltámadásában, a Szeretet
győzelmében. Hallottuk Mária
énekét, a *Magnificat*ot: ez a
remény himnusza, a
történelemben zárándok Isten
népének éneke...

Ez a himnusz különösen intenzív
ott, ahol Krisztus Teste ma
kínszenvedését éli. Ahol jelen van
a keresztség, ott számunkra,
keresztények számára jelen van
mindig a remény is. Ha nincs
reménységünk, nem vagyunk
keresztények. Ezért szeretem
ismételni: ne hagyjátok, hogy
ellopják reménységeteket. Ne
lopják el tőlünk a reményt, mert ez
az erő Isten kegyelme, ajándéka,
amelynek révén előre haladhatunk
az égre tekintve. Mária mindig ott

**van, közel áll ezekhez a
közösségekhez, testvéreinkhez,
velük együtt halad, szenved és
énekli a remény Magnificat-énekét.
[14]**

Ezek a szavak imára hívnak minket
azokért a férfiakért és nőkért, akik a
világ számos pontján szenvednek
vagy üldöztetést élnek át a hitük
miatt. Ne hagyjuk őket magukra!
Imáinkkal és áldozatainkkal, bár
fizikailag messze vagyunk tőlük,
segíteni tudunk nekik és enyhítünk
szenvedésükön a szentek
közösségének köszönhetően, amely
Krisztus Titokzatos Testében, az
Egyházban egyesít minket.

Nem akarok elfelejtkezni a másik
Mária-ünnepről sem, amelyet
augusztus 22-én ünneplünk: Szűz
Mária, a teremtés Királynéja. „Úgy
képzelem el ezt a koronázást” –
mondta Don Álvaro –, „hogyan az Atya,
a Fiú és a Szentlélek, a

Szentháromság még teljesebben birtokába vette az Angyalok és Szentek királynőjét, mintegy fényárral árasztották el. A Szűzanyát szentségében, szépségében és szeretetreméltóságában minden teremtmény fölé emelték, hogy még jobban tisztelhessék és szerethessék őt.”[15]

Mi ezt a boldog véget akkor fogjuk elérni, ha hűségesek maradunk keresztény hivatásunkhoz. Tévedésekkel és hibákkal (ahogy már mondtam), de elhatározva, hogy felkelünk ahányszor csak szükséges, gyónni megyünk, egyesülünk Krisztussal az Oltáriszentségben és bizalmas kapcsolatban maradunk Édesanyánkkal a mennyben. „A mi földi életünk is a mennyország dicsőségében fejeződik be, ha megtanulunk ezen az úton járni, küzdeni az életszentségért a mindennapi életben, az úton, amelyet a mi Urunk Jézus és az ő

szentséges Anyja nyitott meg számunkra a Názáretben töltött évek alatt, és amelyet szeretett és szent Alapítónk olyan nagylelkűen utánczolt.”[16]

31-én Torreciudadban két aggregátus testvéreket szentelem pappá. Ez ismét egy lehetőség az egész Mű egységének megerősítésére az Anyaszentegyház szolgálatában.

Szeretett Don Álvarónk boldoggá avatásáig már kevesebb, mint két hónap van hátra. Buzdítalak benneteket, hogy a tőlem kapott javaslatokat nagylelkűen és szabadon gondoljátok át, ahogy a szívetek diktálja, hisz mindannyiunknak igyekeznünk kell, hogy nagyon jól felkészüljünk erre a kegyelemteli időszakra.

Tudom, hogy sokan közületek nem lehetnek ott Madridban különböző okokból kifolyólag: betegség, időskor, munka miatt, amely nem szakítható

meg pár napra, az utazás anyagi oldala miatt... Mégis mindenki nagyon is jelen lesz a szertartáson és az utána következő római eseményeken is. Az imádságotok, nehézségeitek felajánlása, lelki egységetek a Mű híveivel, munkatársaival és barátaival, akik részt vesznek a boldoggá avatáson, nagyon hatékony hozzájárulás lesz, s így Isten bőségesen árasztja majd kegyelmét a lelkekre.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket!

Atyátok

+Javier

San José, Costa Rica, 2014. augusztus 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Krisztus jár erre*, 13.

[2] *Ugyanott*: 106.

[3] *Jel* 12,1-6

[4] FERENC PÁPA homíliája 2013.
augusztus 15.

[5] SZENT JOSEMARÍA kézzel írt
jegyzet 1971. december 31.

[6] SZENT JOSEMARÍA: *Barázda* 180.

[7] DON ÁLVARO levele, 1993.
augusztus 1.

[8] FERENC PÁPA homíliája, 2013.
augusztus 15.

[9] DON ÁLVARO homíliája, 1989.
augusztus 15.

[10] DON ÁLVARO homíliája, 1976.
szeptember 8.

[11] SZENT JOSEMARÍA, jegyzetek egy családi összejövételről, 1972. április 8.

[12] *Róm* 8,31

[13] Vö. 1*Sám* 17,39-51

[14] FERENC PÁPA homíliája, 2013. augusztus 15.

[15] DON ÁLVARO homíliája, 1976. szeptember 8.

[16] DON ÁLVARO levele, 1993. augusztus 1.